

כל סוטה

בכפר קטן יש עם קטן וילדה קטנה עם בובה, קוראים לה פליפה.
 היא יפה ומושכת ועל גופה המסגע נכתבו שירים.
 כשהיא באה היא הלכה עם רפי פרנק, אחרי זה היא הסתובבה עם איתן, ואח"כ עם דוד ריפקינד,
 כשגדעון קיבל רגילה היא הלכה איתו, ועדו.
 יורם בא לחופסת - עבודה, אנחנו עובדים ביחד בצאן היטן, נגמרה עונת - הלימודים,
 הילדים יצאו לחופסת הגדול, דודו מצאיר ציורים, אורי גולן בנה כסא במסגריה, בחדר האוכל -
 נראו כמה אנשים אוכלים באותו סולחן של אבי נצר, אפרים מעין, יוסי כץ, מכאל דוארי,
 יצחק עדר, איזו דבנס, אדל נמינוב, אינגה סגל, רוחי מרכס, רק רגע רבוחי!
 אני מבקש לכתוב טוב - הפעם בלי שמות.

מאת יהודה עדר

ק י נ ת ק ד ו מ י ם

אז שם בין קרע האינוסוף הגדול
 ניצב בפתח טוער מכונף, אדום.
 חיוך מה על הפתיו
 בעיפות טוחקת ועירומה
 והחרב עוד מתהפכת.
 ומסביב כרי דטא
 מסחירים בלובן מצבות,
 ורגלי האדמה פסוקות
 ושלפי הגזיות ביניהן
 מלא רוחב העין,
 ורוח נוקב על קבר
 קבר אזנם הכרוי.
 וחרמט קדמון ענקי
 חולף שחור יבוהק
 מותר טובל עשנו הלבן
 כמו חיוך בלהות מסכה.
 ומקצות האינוסוף הגדול
 מרעים ללא קול ברק - האור
 הנצחי, הנסבר על חרבו
 המונפת תמיד ועולה ויורדת
 ועולה ויורדת
 ועולה
 ויורדת...

מאת דודו

(את המאמר הזה כתבתי אחרי חקירה נוספת במסגרת צפת ופרוט "הגיעו מים עד נפש" בלעז - נשבר הזיין, לכך החלטתי להוציא דעמי על דפי "כל סוטה")

בעקבות "הפרשה" (של פיאט 128) או....

"כל מה שרציית לדעת על מאגרת ראצ פינה ולא העזת לשאול"

אני חושב שהכוונת חוספת 99 אחוז מסיפור המעשה שכבר סיפרתי 637 פעמים. (לגבי אורן פעמיים-בשביל "הערכת נזק") לכן את הפרטים הקטנים והלא מעניינים, כמו מתי, איך ולמה התנגסתי בגיסרון לפני "גמר הפקק" לא אספר. אבל אקפוץ כמה טעות קדימה: עברו 7 טעות מאז התאונה, אני מנסה ליטון, הטעה - 02.00 לפנות בוקר, דפיקות חזקות וממוסכות נשמעות בדלת (chime) מי זה הבחור האמיץ הזה?

אני קם, מכסה את חלקי גופי האינטימיים, פותח ח' דלת ולפני ניצב לא אחר מאשר סמל ועקנין ממטרת ר"פ המהוללת (אני מזכיר לכם את פרשת המוצץ האבוד של הבן של מוחי).

מכאן ואילך הסיחה קצרה ועינינית (אולי בגלל אוצר המילים ה"לא עסיר" של הסוטר).

הוא:אתה היית מעורב בתאונה שארעה בציבוב לפני גטר הפקק?

אני:כן (ooh told you?)

הוא:א ח ר י!

האמת היא שרצייתי לסרב אבל ראיתי את מבטו הקר וידו מתקרבת באיטיות ל"מגנום-פורס" (אקדה כמו של קלינט איסטוד) שהיה קסור באופן רופף מתחת לכפל ה-12 של ביטנו-בקיצור ויחרתי.

הטעה - 02.28:סנינו במקום התאונה, ועקנין שולף מכיסו מטר ומביא רנ-ארר, מתחיל למדוד את המרחקים בין צינור המפלט ואמצע האנטנה, המרחק בין הכפתור הממאלי של הרדיו ומרכז הכביש המרחק בין תחנית ההגה ואיזה צפרדע מסריחה שכירכרה על גיסרון. (טענתו:אולי שמעת רעש של פיל והחלטת לסטות ימינה...) הענין הזה נמשך בערך חצי טעה ואני חושב שפיטגורס היה יכול לעשות דוקטורת על הדו"ח של סמ"ר ועקנין.

כאן אני טוב מדלג על כמה שלבים בחקירה ועכשיו אנו נעים בסברולט 77 המסופרת (עם מאפרות הידראוליות) לכיוון מטרת ר"פ על כביש תלת מסלולי טעובר דרך עיר האורות (חצור) לר"פ - (אמסטרדם הישראלית) והלאה לעיר הנופת חופט וטינופת, הלא היא טבריה. לא עוברות דקותיים ואנחנו נכנסים לתחנת מטרה במהירות ממאק-גארט לא היה מתבייש בה (בשביל מה לא תיגמל הוא כבר עצר אופי מזמן!) הגלגלים הרדיקליים של המכונית חורקים בעוצמה ונצצרים.

עוברים את דלתות הפלדה של התחנה, נכנסים למעלית, הוא לוחץ על כפתור סיקח אותנו לקומה ה-52. יוצאים, הולכים לאורך המסדרון הצר כשמצלמות אלקטרוניים עוקבות אחרינו לכל אורך הדרך. מגיעים לדלת מטרדו של ועקנין (סמ"ר) מתחבים ומנורת קיר בעלה עוצמה של 120 ווט (כמו סועדת נעורים מחלקת לזוטפת את פני - אני המום.....

הוא:למה, מדוע, וכיצד נסעת 120 קמ"ש בציבוב?

אני:כן.

הוא:אתה חושב אותי לפראייר אה?

אני:(לעצמי) הוא מכוחותינו?

הוא:סתעסה עלי דאוין אה?

אני(אין מה להפסיד אם לא עיברית אולי אנגלית) you speak English?

הוא:וולה מרגל מארץ "הבוניים" (נ"צ-חל-רומן)...

הטעה 03.14 לפתע שבטה בראש חושך ציפורים וכוכבים...

הטעה 08.30 אני מתאוסס מסתכל סביב ומבחין בסורגים. דלת פלדה עם פתח צר (בשביל התה של-

5 אחה"צ) ידיי באזיקים ו...

טוב, עד כאן אני באמת מסחף יותר מידי, אבל רק התבינו את הרגשתי האיטית לאורך התהליכים המספטיים שבאו אחרי הפרשה. למעשה נסענו בפיג"ו (מודל 1914) והצמיגים בכלל לא היו רדיקליים הם היו תוצרת אליאנס, וחצור זה לא בדיוק "עיר האורות" אבל זה בסדר כי אני גם לא בדיוק עברייך. אז חברה' בואו לבקר.

מאת אורן.

הוא בחור פצוין, הוא כמו כולנו, אבל בכל זאת הוא בצד. קשה לך להצביע על נקודה מסוימת, שתגרום לו לשבת בצד לבהות ולהרגיש לחוץ. להיות כזה עלוב וקטן, ועם כוח כזה להמשיך לחיות. תאמינו לי שאני לא יותר טוב, אולי התדמית יותר טובה - מנגן, מפורסם, מצליח, אבל עם הזמן זה מטסטט, ובכל זאת, הוא ולא אני בצד. אני חושב שזה פשוט מזל, וזה מה שעצוב כל כך, אי אפשר פה לעזור, ועוד פעם הוא קם מהחבורה שואג בגרונו והולך בצד לחדרו לישון. איזה חסר-מזל חתיכת אפס.

מאת יהודה.

- והנה טוב תהליך כזה של-לשחוב ימים אחרונים. איך עושים את זה, שאטר הראש כבר הרחק מעבר, המחשבות קדימה - כמה קשה, קשה לחיות את הרגע, הזוחל והמאוס כבר עד-אימה. להמשיך-ולתפקד על הצד הטוב ביותר... קצת מפחיד, זוכרת תהליך דומה כל-כך, של"לשחוב ימים אחרונים" - של בית הספר. כבר אז חשבת - הנה עכשיו אני הולך אל עצמאותי. עכשיו זהו הזמן להוכיח עצמי - כאיש בפני עצמו. וכמה-טוב-נכנסת אל מסגרת של סו(ל)טים ואחה הנסמע, המבצע, טוב ויותר - כמו כל הזני - עבד נרצע להיררכיה! מפחיד כי תמיד אחה שואף אל סוף סוף עצמאותך ועמידתך מלמעלה - מסקיף על פני הדברים. ולא עיוור ואילם, מחנניק חושך, אוטט כיסורין, מאפיק צחוק אכזר מהול בייללת-יאוס- על העולם הזר תמיד אטר אחה בתוכו, וכל כך לא סיין. זורם בגלים רחוקים, אפילו אל ים - שהוא אחר - אחה מגיע. מנסה להיבנות בתוכך, להתחזק - כנגד האפסיות, החומרניות - הקויף הרחוקים המקבילים, ולעולם אינם מפגחים - של אורח חיים ומחשבותיהם. - - - זה אני, זה אני, זה לא כולנו, חושבת יש הרבה יותר, אשר יכולים לפתיחות, נוטים לאיזון ופסרה במפגש עם עולמות זרים(לך). אבל -אז אחה מאבד איפשהו מהאמת שלך. חייב תמיד להסאר הבסיס היסודי של האמפ הקטנה המנחה אותך כל זרכך - גם הקשה הכושלת. אל תיתן לעצמך להתפטר עם הדברים האילו, על מנת להיות נוח יותר, נעים ונחמד. הצבא הזה הוא קשה ונוקשה - ואז ישנה נסיה חזקה - לאדם להישלט ולא ליסלוט, להנח - ולא לעמוד על שלך... לכל הרוחות - תהאר עצמך אמיתי וקשה, רגיש ודורס, לאט לאט תהיה אחה מעל הכל, כי האמת שלך - שהיא רק שלך - ובזה חוזקה ועוצמתה - היא חריט אותך מעל הרפש ותוביל אותך תמיד כאיש ישר - עם עצמו - וזה החשוב. היומיום הוא רק הנהר - המים עם לחי גדותיו, אחה הזרם סבו, ואיתו קיצבך, שירתך, יפעתך. זאת לא בריחה: להגביה מעל הדברים הקטנים זאת ברירה, בחירת הטוב - מהאפשרויות. מספיק לפחד מהניחוק מהקרקע הטובה, די להיות בין שני קירות - ועיניים תמיד למטה אל אמא אדמה מחייכת וסוחקת. - - - הנה - סחקל עוד קצת למעלה ותפרוץ ת'קירות.

מאת גילה.

צעקה חינוך חולפת
 כמו ציוחת בז,
 פולחת העלות סחומות
 חינוקות טרם עת,
 שנולדו עוית הסרת
 פטר של זמן.
 זרם עכור של
 דקות אבודות טניות
 נעות לאחור,
 אל סחמיד היה
 טוב יותר כמו
 צוחת הבז של החינוך.

מאת דודו.

ל כל חברי שלום!

הציתי מכבר לכתוב מכתב, שיסקף את אשר אני מהגיש ביום. זה מספר חוששים, שאני מטייל בעולם וחאמינו לי-לא נהניתי. למעשה, גם עכשיו אני לא חש בסוב- ים לי קילקול קיבה, וכאב ביצים אדיר משום שמאז שיצאתי לא שמה עלי-אף בחורה. יצא לי לפגוש המון אנשים מענינים בעיקר בעבודות שהייתי מחליף כל כמה שבועות(בנין, סבלות, ניקוי מכונות וכו').

אני מוכרח להגיד שלמדתי שאנשים שעובדים בבנין בחו"ל הוכיחו כי בכמה שטחים של החיים הם עולים אפילו על עובדי מע"צ. אחמול הלכתי למקום ריכוז של צעירים ממש נחמדים, שניגנו בגיטרות ושמו סרטים על הראש, אבל לא שמו זין עלי. נסיתי לדבר. איתם אבל הם פשוט לא החיטו. אלי, מוזר, דוקא המסק הרגטתי שיש משמעות וכה למילים שלי, חשבתי שאני אדם מענין, כזה אחד אם ראש וכיוונים מענינים בחיים. החלטתי בעקבות זה להרביץ טרמפים ובאמת הלך לי לא נורמלי - רק חבל שהייתי צריך לסלם להם את הוצאות הדלק, אבל הם באמת היו אנשים נחמדים, ואיזה סיפוסים מענינים כאילה טרק חפגוס במקומות כאילה עם מכונות כאילה. מכיוון שעם קניית הבול לחליחת מכתב זה אני אקטין את - קקציבי האיטי ב30 אחוז, החלטתי לחזור למסק. אבל לא לפני שאסבול בעוד כמה ארצות. שה"כ בקיבוץ אין לי הרבה מה לעשות. טוב, אני אלך עוד פעם לעבוד בבריכות, עוד משלוח בלול, פה לפחות יש סיכויים להתגבר על הסבל, למצוא אדם מענין להרביץ שיחה, ולהרגיש שאין לי בעצם לאן ללכת. ומכיוון, שכל המחשבות האילו מסחובבות בראש והן די מכאיבות, החלטתי לכתוב בצורה שלא תכאיב לבט;

בלונדון ראיתי את הביג - בן, בפאריז ישנו מגדל איפל, בהודו ראיתי פרות, ביפן סדות אורז, בניו - יורק זונות, בתסרי נתן הדקל פרי שחום נחמד, בחשוון ירד יורה ועל גני רקד, אני סר, להתראות.

לכל סוטי הכפר -

אם עדיין לא מאוהר -

אם למרות הכל הזממ טוב זורחת,

(ואטיהזאירו לכם מים חמים למקלחת),

אז סימן טיט סיכוי

לסוף שבוע לא בלוי

יל אהבות ושל פריחות

ושל הרבה הרבה סטיות

